ХХХ НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ПЕРІОДУ

Учений в законі, який підходить до Ісуса, щоб задати Йому питання, не шукає істини, а лише хоче випробувати Його. Проте він ставить вирішальне питання, яке стосується нас усіх. Адже головна заповідь — це та, яку має виконувати кожна людина. Можна сказати, що це невід'ємний обов'язок людини. Тому святий Іван від Хреста каже, що на заході нашого життя нас будуть судити за любов.

Фарисей розмірковує над найголовнішим у житті людини, і відповідь Ісуса є чіткою: «Люби Господа, Бога свого, всім серцем своїм, всією душею своєю, всією своєю істотою». Насправді ця відповідь не могла здивувати слухачів, адже фарисеї добре знали цю заповідь. Вони мали знання, але, можливо, не знали, як її виконувати. Тому, хоча вони й не запитували про це, Ісус додає: «Друга ж подібна до цієї: люби свого ближнього, як самого себе».

Додаючи другу заповідь, Ісус не дозволяє, щоб перша була ідеологічно зведена до мінімуму. Адже дуже легко любити Бога абстрактно. Але доказом того, що ми любимо Бога, є те, що ми проявляємо милосердя до тих, хто поруч із нами. Святий Августин назвав ці дві заповіді двома крилами, без яких людині неможливо злетіти. І додав: «Не задовольняйся одним крилом; бо якщо ти вважаєш, що маєш лише одне крило, то ти не маєш жодного». У цьому полягала помилка фарисеїв, і це може стати нашою помилкою.

Існують дві небезпеки. Одна полягає у філантропії, що обходиться без Бога. З неї випливають великі помилки, бо іноді в ім'я нібито любові до людства вчиняються викривлення. Бог є любов і є мірилом усієї любові. Лише з Ним ми вчимося правильно любити людей. Тому історично християнство просвітило людей щодо гідності особи та навчило нас поваги до всіх, незалежно від їхнього походження чи становища. Сама ідея особистості з'явилася разом із християнством. Навіть такі розвинені культури, як римська чи грецька, не усвідомлювали внутрішньої цінності особистості, і це було тому, що вони не знали, що Бог є любов. Коли сьогодні люди повертаються до таких культурно відірваних від коренів явищ, як аборт чи евтаназія, це відбувається тому, що сталося затемнення Божої любові.

Іншою помилкою є віра в те, що я можу любити Бога й не зважати на людей. Про це вже сказав святий Іван: «Якщо ти не любиш свого брата, якого бачиш, як ти можеш любити Бога, якого не бачиш?». У першому читанні, адаптованому до досвіду Ізраїлю, Бог встановлює певні норми поваги до інших, ґрунтуючись на тому, що Він змилосердився над своїм народом. Ця істина підтверджується й поглиблюється в Ісусі Христі, в якому нам виявилася повнота Божої любові. Християнське життя передбачає уподібнення до серця Ісуса Христа та любов до людей так, як Він їх любить.

Тому в нашій молитві важливе місце має займати споглядання Божої любові до нас — справжня школа, в якій ми вчимося любити. Про це вже говорила свята Тереза Ісусова: «На мою думку, внутрішня молитва — це ніщо інше, як дружнє спілкування, коли ми часто перебуваємо наодинці з Тим, хто, як ми знаємо, любить нас». Відчуваючи Божу любов, ми вчимося любити.

Попросімо Пресвяту Марію, щоб Вона навчила нас відкривати цю істину у нашому житті.